

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת שמיני - פרה ♦ כג' אדר ב' תשע"ו

עלון 194

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

סימני טהרה

"כָּל מִפְרָסַת פְּרָסָה וְשִׁסְעַת שְׁסַע פְּרָסַת מְעֵלַת גְּרָה בְּבִהְמָה אֲתָה תֹאכְלֶה" [י"א,ב] וכך מצינו כתב בעל היכל הברכה: "שמעתי ממורי דודי רבינו הקדוש צבי מזידיטשוב, שפעם אחד אמר בדרך הלצה וצחות, שסימני טהרה של בהמה טהורה, הוא אותן האנשים שהולכין רוב ימיהם אחר עסקי מעשה הבהמה, הוא 'מעלה גרה' שמעלה את המעות שלו המכונה בשם גרה, שנותן אותם לצדקה וחסד, וגם 'מפריס פרסה' מלשון (ישעיה נח ז) פרוס לרעב לחמך, דמקרבא הנייתא, ואלו שני סימנים הם סימני טהרה לאנשים פשוטים, ואם חסר אחד טמא, ודי בזה להזהיר".

והדברים חדים כתער, חותכים בבשר החי, אם הוא אכן חי. שהנה עד כמה שטופים אנו בימי חלדנו בעוה"ז? אחר צרכי הגוף, ואין לנו מנוחה ושקט, ומוסיפים כהנה וכהנה עליהם ובלבד להעשיר את כיסנו ויכולותינו בעל מנת שיהא בנקל לנו לרכוש חיי שעה ברווח ובשלווה. ולא שיש בזה איסור או דרך מכשול, אלא שהכל הולך אחר הלב. האם עניני החומר הם משאת נפשנו וליבנו ומחשבותינו נוטים אחריהם ח"ו או שמא הם כסרח הנשך מחוסר ברירה שהרי בשר ודם אנחנו, והם אינם גרעין ושורש בנו אלא כעודף וסרח המכבידים על חיי הרוח וגדלות הנשמה. ובידוע שהאדם הוא משכן לקדושה ולבו קודש הקדשים ומוחו ארון הברית ומחשבותיו הלוחות גופא, ואשר על כן, מצינו גם במשכן שהיה "סרח העודף ביריעות" [שמות, כ"ו] אך הסרח "תסרת, על אחורי המשכן".

מכאן, נמצינו למדים שלא די בכך שנפעל כעיקר בנפש הבהמית, אלא שהעודף היינו מה שאינו שייך לקדושה יהיה בבחינת "אחורי המשכן", אך גם בהם נכוון את גופינו ליבנו ומוחנו אל הקדש, אל המשכן, גוף האדם מקום השראת הקדושה, וכפי שנאמר בילקוט [האזינו] "וכן היה ר' סימאי אומר.. חוץ מן האדם הזה שנפשו מן השמים וגופו מן הארץ, לפיכך עשה אדם תורה ועשה רצון אביו שבשמים, הרי הוא כבריות של מעלן, שנאמר (תהלים סב, ז), אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם, לא עשה תורה ולא עשה רצון אביו שבשמים, הרי הוא כבריות שלמטה, שנאמר (שם), אכן כאדם תמותו". ואידך זיל גמור.

למשפחת כיתה יב/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה יב/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט כל הזכויות שמורות

צבא ומלחמה – הרב שלמה מן ההר זצ"ל

איסור להציק

אסור להזכיר לאדם כישלונות שנכשל, או טעויות שטעה, או דברים שהוא מצטער בהיזכרו בהם. חייל שהתנהג פעם שלא כשורה - אסור להזכיר לו מעשיו הקודמים. במיוחד יזהרו באיסור זה מפקדים, אצלם דק מאוד הגבול בין דבורים הנחוצים כדי לדרבן את החייל לבצע את המוטל עליו, לבין דבורים שאינם אלא התעללות והצקה. על דבורים אלה נאמר: "שלא נאמר לישראל דברים שיכאיבוהו ויצערוהו, ואין בו כח להעזר מהם". (חינוך שמא).

עונשים

הסמכויות הניתנות בידי מפקדים רחבות, ולעתים התנאים מאלצים אותם להעניש את הכפופים להם. גם שעה שמפקד מטיל עונש, חייב הוא לזכור כי אסור לו להתאכזר לכפופים לו: "ובאחיכם בני ישראל איש באחיו לא תרדה בו בפרך - להביא נשיא בעמיו ומלך במשרתיו - שלא לרדות בפרך". (ויקרא כה מו ורש"י).

שו"ת צבא ומלחמה – הרב יצחק בן יוסף

שאלה:

אני חייל ושבירתי מימיה. ברצוני לשאול 3 שאלות:

1. האם חייל נחשב שואל על רכוש צה"ל או שכיון שהוא מחוייב ע"י צה"ל לשאול הריהו כשומר חנם, או גדר אחר?
2. האם ע"פ ההלכה לצה"ל ישנה אפשרות לקבוע הגדרת שומר חדשה, ע"פ רצונו והאם נדרשת הסכמת החיילים להיות מוגדרים כשומרים עם תנאים מיוחדים?
3. אם הזקתי חפץ ע"י מעשה שאינו אונס, אך החפץ אמור להיות חזק ולעמוד בפני מעשים שכאלה, ולמרות זאת הוא נשבר. (למשל הפלתי חפץ-לו זה היה פלאפון הייתי מתחייב, אך מה הדין על הפלת מימיה), האם זו טענת אונס?

תשובה:

לדעתי חייל אינו חייב מדין שומר חנם או שכר. אלא כדין פועל שחלק מתפקידו לשמור על ציוד. גם החיובים אינם בהתאמה לאובדנים חייל סדיר העולה למשפט נלקח ממנו חלקי משכורת בהתאם לדרגת השופט. לגבי המימיה אם היא נשברה מראה שהיא כבר נפגמה, מימיה צהלית חזקה ובכול זריקה נשארתי שלימה.

ציטוטים מספרי - הראי"ה

הספרות, הציור והחיטוב עומדים להוציא אל הפועל כל המושגים הרוחניים המוטבעים בעומק הנפש האנושית, וכל זמן שחסר גם שרטוט אחד הגנוז בעומק הנפש שלא יצא אל הפועל, עוד יש חובה על עבודת האמנות להוציא. (עולת ראייה)

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד

יו"ל ע"י כיתה יב/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט כל הזכויות שמורות